

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 289. szám

2017. április

**„Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.”
Ézs 53,5b**

Ujjongj, szívem!

Ujjongj, szívem, íme, itt van Királyod!

Ebben a hónapban lesz a keresztyénség legnagyobb ünnepköre: nagycsütörtök, nagypéntek és húsvét. Isten Báránya feláldoztatott a világ bűneiért, és harmadnapon győztesen feltámadt!

A zsidóság egyik legnagyobb ünnepe, a *peszáh* most ugyanerre az időszakra esik. A *peszáh* elkerülést jelent, vagyis a tizedik csapás (az elsőszülöttek halála), amely az elnyomó Egyiptom népét sújtotta, őseik házait elkerülte. *Peszáh* ünnepéhez két fontos szokás kötődik. Az első a kelt tészta evésének és tulajdonlásának tilalma az ünnep 7 napján. A másik fontos szokás az ünnep első napján tartott *széder* este (ezt ülte meg Jézus a tanítványaival, melyet utolsó vacsoraként ismerünk).

A *széder* jelentése: rend. A meghatározott rend szerint zajló ünnepi vacsora keretében elmondják az elbeszélést (héberül: Haggada) az egyiptomi szolgaságból való csodálatos szabadulás történetéről. A Biblia éppen ezt írja elő: "beszélj el gyermekeidnek majd azon a napon, mondván: ezért tette velem az Örökkévaló, hogy kijöttem Egyiptomból". Ebből kitűnik, hogy minden zsidó magáénak érezte az egyiptomi szabadulás történetét: "ezért tette *velem* az Örökkévaló" mindazt, ami őseinkkel történt.

A zsidók *peszáh*kor és mi keresztyének húsvétkor a szabadítást ünnepeljük. Hogy számunkra többet jelent-e a húsvét egy hagyományokkal teli ünnepnél, az rajtunk múlik.

Bárcsak ez az ünnep kicsit más lenne az előzőeknél! Bárcsak megszabadulnánk bűneinktől, megújulnánk a természettel együtt, felöltözhetnénk az „új ruhát”!

Simon Lidia

A szép húsvét

Odukat és kriptákat pattant
S bús árkokig leér a szava:
Ilyen a Húsvét szent tavasza
S ilyen marad.

Miért tudjon Ő az embervérről,
Mikor künn, a Tavaszban,
Minden csoda csodát csinál
S minden drága fizetség megtérül?

Óh, Tavasz, óh, Húsvét,
Emberek ősi biztatója,
Csak azt szórd szét köztünk:
Állandó a tavaszi óra
S ilyen marad.

Krisztus támad és eszmél,
Odukat és kriptákat pattant.
Van-e gyönyörűbb ennél?

Ady Endre

Ami az Istené

*„Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé.”
(Jn 6,66)*

Március első vasárnapján hangzott el ez az igevers, amely, akkor számomra nem érthető okokból, annyira megmaradt bennem, hogy – bár az igehelyek, akárcsak a paragrafusok számának megjegyzése nagy gyengeségem – még azt is megjegyeztem, pontosan hol van leírva ez a Bibliában.

Az azóta eltelt hetekben minden nap forgattam a fejemben és a szívemben ezt a mondatot. Elolvasva az előzményeket, Jézus épp az elkövetkező húsvéton általa elszenvedett események lényegéről beszélt a tanítványainak: *„Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem.”* (Jn 6,51)

Mindig a húsvét volt a kedvenc ünnepem. Már a megtérésem előtt is a leglenyűgözőbb dolognak tartottam, hogy valaki feláldozza magát a szeretteiért.

Idén 10 éve, Virágvasárnap volt a bemelegítésem. Bár a megtérésem már néhány hónappal azelőtt bekövetkezett, az első „új ruhás” ünnepem a húsvét volt. A 10 év alatt az életem úgy alakult, ahogyan arról legfeljebb álmodni mertem volna. Aztán amikor eszembe jutott, hogy ugyanazon a március eleji istentiszteleten az is elhangzott, hogy *„Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené”* (Márk 12:17), az már végképp beolvastam nekem. Mert én mindent megkaptam a földi életemhez, amire vágyhattam, ahogyan a kegyelmet is, amellyel a mennyei életre is jogosultságot nyertem. Isten mindezért nem vár teljesíthetlent cserébe. De azt igen, hogy adjam meg Istennek, ami az Istené.

Ezzel nem állok túl jól. De Isten megbizgálta a fületem egy igeverssel, hogy vegyem már észre magam... Hála Neki, ez az igevers a fülemből továbbmászott a

szívembe, és ott fészkelődik. És hála Neki, amiért kegyelméből és szeretetéből kifolyólag ez a vállkocogtatás - bár különböző formában, de - nem először, és biztosan nem utoljára fordult elő.

Tény, hogy ezek a megindult gondolatok még továbbmotoszkálnak bennem.

Azt hiszem, ez a mostani húsvét megint „új ruhás” lesz számomra. Ideje volt. És már nagyon várom.

Gáspár Daniella

Virágvasárnap

Valami szikra pattanhatott széjjel,
annak fényében izzik a messzeség.

Égig ér a föld?

Földig ér az ég!

Mintha meg lehetne fogni kézben...

"Áldott, Aki jő az Úr nevében!"

A kertekből édes illat árad,
a virágokból kicsordul a méz...

A szamárcsíkó köntösökre lép,
útra hullanak vagdalt pálmaágak:

"Hozsiánna a Dávid Fiának!"

Lukátsi Vilma

Húsvéti gondolatok

Ha Krisztus fel nem támadott volna

(1Kor 15,14)

Rohanó világunkban egyre többféle tanítás terjed, és vannak, akik már azt sem tudják, miben higgyenek, ki mond igazat, merre tartsanak.

Sorozatos Bibliaolvasásom közben gondolkodtam a következőkön: Jézus története nem ér véget tanításainál, betegek gyógyításainál, más csodáknál sem. Nem lesz vége a szenvedés, a keresztre feszítés történeténél, hanem tovább folytatódik dicsőségesen, kicsúcsosodik feltámadásánál, és befejeződik a menybemenettel. Sok embernek kérdése az életben: „Megszülettem, dolgoz-

tam, szenvedtem, de mi lesz velem halálom után?”

Egyik beszélgetésben egy ateista tanáromat kérdeztem családja felől: hogy vannak, mit csinálnak? Ő közbevágott, hogy „a fiam és a menyem megdöglött egy balesetben, most mi neveljük az unokáinkat.” Mint egy kutyát vagy más állatot, rettentem meg. Szomorú volt az arca, meg vádoló is, tudta, ki vagyok. Régen is sokat vitatkozott velem a hitről, Istenről. Nem lehetett vigasztalni. Mindent csak háritott. A feltámadásba vetett hit nélkül minden összeomlik az ember körül. Nincs tovább, csak a nagy űr.

Egyszer teljes meggyőződéssel prédikáltam egy vasárnap délutáni igeszakasz alapján a feltámadásról. Láttam az arcokat, és megdöbbenve fedeztem fel valaki arcán a teljes hitetlenséget. Tovább figyeltem az illetőt, és elhatároztam a szolgálat közben, hogy majd beszélek vele, el is megyek hozzá. A gyülekezetben még sikerült megszólítanom, de kitért minden további elől. Másnap már csak a telefon rázott fel. Vége, befejezte. Nem hitt a feltámadásban, és nem volt ereje tovább küzdeni. Ha nem hisz a feltámadásban, az örökéletben, minek szenvedjen tovább? Rettenetes. És mégis milyen sokan vannak így.

Nem olyan régen egy régi gyülekezeti tag keresett meg. Fiatalon elmaradt a közösségből. Ma már idősödő korban, szenvedések között kérdezte: „Anna, mond mi az igazság? Reinkarnálódunk? Újra-születünk ilyen vagy olyan formában? Mit tegyek? Én elhagytam Jézust. Lázadtam minden ellen, ami valláshoz, régiekhez köt, de most nem találok a helyem és az igazságot. Hogyan tovább? Nagyon beteg vagyok. Küzdök, hogy legyőzhessem a kórt. Eddig győztem.” Sokat leveleztünk, beszélgettünk a technika eszközein keresztül. Eljutott addig, hogy újból olvasta a Bibliát, hitet nyert. Aztán jött a végső küzdelem: „Már talán csak fél évem van, mondd, most mit tegyek?” Azt mondtam neki, hogy „Isten szeret, szeresd te is Istent. Hidd el, van örökélet, és nagyon szeresd, amíg élsz,

azokat, akik hozzád tartoznak! Van feltámadás, találkozhatunk.” Nagyon rövid időn belül jött a hír: „Elköltözött. Kérünk, temesd el!” Kanadából hozták haza, mert azt akarta, hogy a hívő nagyszüleivel együtt lehessen. És már abban is hitt, hogy utoljára az ő pora felett is megáll Megváltója.

Mi emberek sokan annyira félünk a haláltól. Mi hívők is, pedig tudjuk, a halál árnyékának völgyében is velünk van az Úr. Természetes a félelmünk, de annak is természetes hitnek kellene lennie, hogy hazaérkezünk. Hogy van örökélet, hogy van élet a síron túl is.

Éveken keresztül kellett megállnom haldoklók ágyánál vagy sírkertben koporsónál, urnánál. Soha nem éreztem, hogy az elköltözött ott volna, úgy, ahogyan ismertem. Mindig tudtam, csak a teste van ott. A haldoklónál az utolsó pillanatban lehet érezni, ahogyan a lelke eltávozik belőle.

Megnyugtató érzés, hogy van feltámadás. Amikor megállok szüleim sírjánál, csak a nevük mond mindent, de tudom, ők nincsenek ott. Tudom teljes bizonyossággal, hogy ők az Úrnál vannak. Találkozunk még „ott a folyónál...”, ahogyan énekeljük.

Mit jelent nekem a húsvéti üzenet? Jézus megszületett, akkor dicsőségesen adták hírül jöttét az angyalok. Elvégezte munkáját, és közben újra és újra megdicsőítette magát benne az Atya. Húsvétkor végső győzelmet aratott: FELTÁMADOTT. Nem győzhette le a halál. A szeretett Fiú az Atyánál van. Nincs a sírban. Az angyalok ezt is hírül adták. Ez a győzelem a mi hitünk. Igaz a sírkertek felirata: FELTÁMADUNK.

Szeretteink csak előre mentek. Igaz, ez a földi élet telve van szenvedéssel, de egyszer Jézus minden könnyet letöröl. Addig pedig feladatunk van, kinek-kinek mérték szerint.

Húsvét az öröm ünnepe. Örüljünk hát! Krisztus feltámadott! Ő él! Nem hiábavaló tehát a mi hitünk. „El a követ, Jézus él!” – zengjük ezen a húsvéton is. Mondjuk el ezt a jó hírt másoknak is.

Áldott Húsvéti Ünnepet kívánok!

Kis Árpádné Pető Anna

Elöljárószó

Tavaly év elején komoly próba elé állított Isten engem és családomat. Már mindenki ismeri a történetemet, ezért nem is akarom részletezni. Csak annyit mondanék el, hogy nagyon hálás vagyok a Jóistennek, hogy Velem volt a betegségem alatt, érezhettem a vezetését. Nem kellett a bizonytalanságban élnem, mert mindvégig tudtam, hogy meg fogok gyógyulni, mert Isten megígérte nekem, hogy kihoz a betegségből. És az ígérte meg is tartotta. Reménységgel a szívemben élem a mindennapjaimat. Köszönöm a Testvéreknek az értem elmondott imádságokat és a szeretetet, amellyel körül vettek engem és a családomat.

De ha véget ér egy próba az életünkben, sajnos akkor sem dőlhetünk hátra és folytathatjuk a hétköznapiakat, mint azelőtt.

Tavaly májusban Barnabás öcsém és felesége egy egészséges leánygyermeket kaptak Istentől, akit Petrának neveztek el. A kicsi lány gyönyörű és egészséges volt, szépen cseperedett és fejlődött. Idén februárban azonban keserű hírek érkeztek. Petránál daganatot találtak az orvosok. Először nagyon reménykedtünk benne, hogy talán mégsem daganat, hanem csupán egy ciszta, de az ultrahang vizsgálat és a CT is kizárta a többi lehetőséget. Valóban egy daganat. Mint ahogy annak idején nálam, elképesztően felgyorsultak az események. Egyik napról a másikra meglett a műtét időpontja. Nem volt mire várni, gyorsan kellett cselekedni. És elérkezett a műtét napja. Március 2-án 2 és fél óras műtét alatt egy női ököl méretű daganatot távolítottak el a 9 hónapos kicsi lány testéből. Másnap meglátogattuk Őket a kórházban, és örömmel láttuk, hogy a kislány jól van, nagyon gyorsan regenerálódik. Reménykedtünk abban, hogy a történet ezzel véget ér. De néhány nap múlva jött a következő hidegzuhany: a daganat rosszindulatú, kemoterápiára van szükség. Én tudom mit jelent a kemoterápia, hiszen saját bőrömön tapasztaltam, és el sem tudtam képzelni,

hogy egy kicsi gyermek hogyan fogja átvészelni ezt a felnőtt embert is komoly próba elé állító hosszadalmas és sokszor fájdalmas gyógykezelést. Most, amikor ezt a cikket írom, a kis Petra már túl van az első kezelésen. A nővérek elmondása szerint jól viseli, de azért a szülők tapasztalják, hogy ez nem lesz egy könnyű séta. Egy hetes folyamatos kezelés után végre hazaengedték Őket a kórházból, és most két hét szünet következne. De tegnap este kaptuk a hírt, hogy a kislány belázasodott, és újra kórházban vannak, mert a kezelés elvitte gyakorlatilag a teljes immunrendszerét, és elkapott valami betegséget.

Két kezelés vár még Petrára. Körülbelül májusra érnek véget a megpróbáltatásai. Az orvosok bíztatták a szülőket, hogy ez a fajta betegség jól kezelhető, és még élsportoló is lehet a gyermekükből, viszont ezt az utat most végig kell járniuk.

Szülőként még a gondolat is elborzaszt, hogy az én gyermekeim is kerülhetnek hasonló helyzetbe. Nem tudhatjuk, mit tartogat számunkra a jövő. De azt tudni, hogy Isten kezében van a jövő, békességet ad. Mert Ő megígérte, hogy velünk lesz életünk minden egyes napján. Hiszem, hogy ott van Petra mellett is, és azt is hiszem, hogy meg fog gyógyulni. Ezért hordozzuk imáinkba, ahogyan ők is tették, amikor én voltam hasonló helyzetben.

Végezetül hadd idézzem a lenti Túrmezei verset, ami nagyon kedves a számomra.

Kánai Gábor (2017.03.23.)

Túrmezei Erzsébet: Lábnyomok

Álmomban Mesteremmel
tengerparton jártam, s az életem
nyomai rajzolódtak ki mögöttünk:
két pár lábnyom a parti homokon,
ahogy Ő mindig ott járt velem.
De ahogy az út végén visszanéztem,
itt-amott csak egy pár láb nyoma
látszott, éppen ahol az életem
próbás, nehéz volt, sorsom mostoha.
Riadt kérdéssel fordultam az Úrhoz:

"Amikor életem kezdedbe tettem,
s követődnek szegődtem, Mesterem,
azt ígérted, soha nem hagysz el engem,
minden nap ott leszel velem.

S most visszanezve, a legnehezebb
úton, legkínosabb napokon át
mégsem látom szent lábad nyomát!

Csak egy pár láb nyoma
látszik ott az ösvényen.

Elhagytál a legnagyobb ínségben?"
Az Úr kézen fogott, s szemembe nézett:

"Gyermekem, sose hagytalak el téged!

Azokon a nehéz napokon át
azért látod csak egy pár láb nyomát,
mert **a legsúlyosabb próbák alatt
téged vállamon hordoztalak!**"

Zizi baba

*„Az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh
gyümölcse jutalom.” (Zsolt 127,3)*

Két hónap telt el, mióta Izabella megszületett. Mondani sem kell, hogy izgalmas, élménydús hetek állnak mögöttünk. Sokan kérdezték, hogy milyen érzés szülőnek lenni, amire körülbelül annyira tudtunk válaszolni, mint amikor esküvő után kérdezték, hogy milyen házsnak lenni. Jó válasz nem létezik ilyen kérdésekre, mert egyetlen mondatba még a töredékét se tudja az ember belesűríteni. Bizonyos szempontból hatalmas fordulatot vett az életünk, bár mi korántsem érzékeljük ezt. A lehető legtermészetesebb módon lettünk házaspárból szülőpár, olyannyira, hogy észre se vettük a változást. Nagyon hálásak vagyunk, hogy Isten „bevett” minket ebbe a nagyszabású projektbe, és ránk bízta az egyik kincsét. Komoly felelősség és határidős munka. Van tizenegynéhány évünk arra, hogy jól dolgozzunk, és ne csak Izabella bemutatásán, hanem majd a bemelegítésén is legyen alkalmunk meghatódni. Igyekszünk jó alkalmazottaknak lenni, hogy egyszer, ha Isten úgy látja jónak, előléptessen minket, és megduplázza a ránk bízott kincset...

Koszorus Imola és Attila

Régi emlék, új hír

Valamikor az ötvenes évekig Erzsébeten élt egy édesanya két ikerfiával. Az édesapa ottmaradt a harctéren, soha nem érkezett róla hír, sem fogságról, sem egyéb. Az édesanya így egyedül nevelte a fiait, nagy fegyelemmel, de még nagyobb szeretettel, hitben, istenfélelemben, hűséggel Istenhez és a gyülekezethez. Szolgálatban is példák voltak, zenélésben, énekkarban.

Az események úgy hozták, hogy – bár nehéz körülmények között – nyugatra menekült a fiaival, hogy jobb életet biztosítson nekik. Amíg egészsége engedte, fiai vasárnaponként elvitték magyar gyülekezetbe, de az utóbbi időben már csak interneten nézhette az istentiszteleteket. Vasárnaponként várta az erzsébeti istentisztelet közvetítését, s mint nekem is mondta és fiaival üzenté, Katona testvér igehirdetései mindig lelki feltöltődést jelentettek neki. Ilyenkor itthon érezte magát. Kérte, hogy ezt tolmácsoljam a gyülekezet részére.

Udvarhelyi Józsefné Mancika néni utolsó éveit Józsi fiánál töltötte, és ez év január 18-án, 104 éves korában hazaköltözött az Örök Hazába.

Már kevesen vagyunk, akik ismertük a családot, de hisszük, hogy majd az örökkévalóságban találkozunk.

Máté Vincéné

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntjük a Testvéreket! Hogy miért többes számban? Januárban volt 5 és fél éve, hogy elkezdtem az ifjúsági rovat szerkesztését. Sok mindenről írtam ez idő alatt a Testvéreknek, és mindig úgy éreztem, hogy a gyülekezet örömmel vette a beszámolókat. Ahogy azonban a közösségünk is figyel arra, hogy a tagok megtalálják szolgálati helyüket, így van ez az ifjúságban is. Nagyon sok tehetséges fiatal van, akik kibontakoztathatják képességeiket a

gyülekezetben is, keresik a helyüket. Mostantól Kovács Kamillával közösen szerkesztjük az ifjúsági rovatot, sőt én egyre inkább már csak segítem a munkáját. Ez a rovat is elsősorban neki köszönhető. Kérem a Testvéreket, hogy imádkozzanak Érte, és támogassák a munkáját.

A tavasz közeledtével egyre múlik a téli lustaság, ezért mostanában gyakrabban járunk szombatonként az ifivel, és még néhány emberrel kiegészülve, röplabdázni, ami nem csak az egészségünknek tesz jót, de közben nagyon jól is szórakozunk. Ennek terjed a híre, hiszen egyre többen csatlakoznak a már meglévő csapathoz, és van, hogy 15-en is eljönnek játszani.

Ha már a sportról van szó, *Gerstenbrand Máté* így számol be a fociról, ahova szintén szombatonként járnak a gyülekezet fiataljai:

„Majdnem heti rendszerességgel szoktunk összegyűlni 1,5-2 órát focizni, melynek a szervezője Katona Ede. Az ifi tagjai, illetve barátai, ismerőseik alkotják a két csapatot. A hangulat mindig nagyon jó, igyekszünk komolyan venni a játékot, de persze, mivel baráti társaság alkotja a csapatokat, jókat nevetünk egymáson, ha épp valamelyikünk kapura lövési próbálkozása vagy csele nem úgy alakul, ahogy gondolta. Többször részt vettünk a BIOLK baptista szervezésű foci tornán, ahol a többszörös bajnok Pesterzsébeti ifi csapat mellett második csapatként indultunk több-kevesebb sikerrel. Jelenleg mindannyian örülünk annak, hogy heti rendszerességgel ki tudunk kapcsolódni, és sportolhatunk egy jót a barátaink társaságában.”

A szokásos pénteki ifjúsági alkalmak keretében legutóbb a Bazsinka József által hozott Szalai András előadást néztük meg. A témája az volt, hogy ha Isten mindenható és jó, akkor hogyan lehetséges, hogy mégis létezik szenvedés. Elképesztően jó előadás volt, rengeteget lehetett belőle tanulni. Mindenkinek csak ajánlani tudom. Ha valakit érdekel, akkor bővebb információval is tudok szolgálni. Egy másik alkalommal Koszorus Krisztián tartott ifit a böjtről és a

kitartó imádságról, ahol a lelki megtisztulásról volt szó.

Most pedig egy pár szót szeretnék írni a *Felházról*. Ez egy olyan hely, alkalom, ahol együtt dicsérhetjük Istent. Csütörtök esténként egyre több keresztyén és világi fiatal gyűlik össze Budapesten, és egy koncerttel egybekötött előadáson vesznek részt, ahol mindig fellép egy együttes, és közösen dicsőíthetünk. Az alkalomnak van egy olyan része is, ahol beszélnek Istenről, és a mondanivalóból mindenki megtalálhatja azt, ami neki szól. Szerintem erre az iránymutatásra nagyon sok fiatalnak szüksége van. Másrészt, ez egy tökéletes hely arra, hogy régi és új ismerősökkel, barátokkal találkozzunk. Kialakul egy jó közösség, ahol lelki támaszt tudunk nyújtani és kapni. Ez a hely elsőre egy kicsit furcsa lehet azoknak, akik tradicionálisabb gondolkodásúak, de egy-két alkalom után hozzá lehet szokni az apró eltérésekhez. Én személy szerint azért érzem jól magam a Felházban, mert nagyon szeretek énekelni, és ott órákon keresztül tehetem ezt, miközben még Istenhez is közelebb kerülök. Szóval, tényleg bátorítok minden fiataalt, aki még nem hallott róla, hogy egyszer jöjjön el, és legyen részese a Felháznak.

A húsvét közeledtével *Katona Bernátot* kérdeztem a szokásairól:

1. *Hogyan telik nálatok a húsvét?*

A családukban általában nehéz rendszereket, szokásokat azonosítani. Természetesen elmegyünk imaházba az ünnep alatt is, illetve a kisebbek, némileg hagyományosan, kincsvadászatban szoktak részt venni különböző édességekért vagy festett tojásokért. Továbbá ünnepi ételeket fogyasztunk.

2. *Mit gondolsz a böjtről? Szoktál böjtölni?*

Szerénytelenül mondhatom magam kezdő böjtlőnek, ugyanis rendkívül ritkán vettem benne részt. Természetesen én is, mint valószínűleg a gyülekezet összes tagja, hatalmas eszköznek és Isten előtt kedves gyakorlatnak látom. A húsvét előtti böjt

azonban egyáltalán nem általános gyakorlat az egyházunkban, így nekem sem lett az életem szerves része, noha belátom, hogy csak nyerni lehetne vele.

3. Szoktál járni locsolkodni?

Soha nem locsolkodtam, sőt, óvodás/kisiskolás koromban rettentő, istentelen rituálénak tartottam, és csak tinédzser korom kezdetén jöttem rá, hogy talán annyira nem is ártalmas...

4. Mikor értetted meg a húsvét lényegét?

Ezt nehéz egy időpillanathoz kötni, hiszen születésemtől fogva vittek imaházba, és az ige és a prédikáció kezdetektől fogva az életem központi igazságaihoz sorolódott a fejemben. Ettől fogva, amennyire csak emlékezni tudok, ahogy értelmessé kezdtem válni, elégséges megértésem volt az ünnep lényegével kapcsolatban.

Koszorus-Lovász Debóra és Kovács Kamilla

Apropó – 5 kérdéssel generációról generációra

Fogadják a testvérek szeretettel a márciusi „Apropó” rovatunkat, hogy egy-egy beszélgetés írásos nyomán keresztül is jobban megismerjük egymást.

A rovat működése szerint az előző interjúalanyom hólabdaszerűen továbbadja a beszélgetési lehetőséget valakinek a gyülekezetünkben. Az aktuális apropónkat Szilágyi Klaudia azzal adta, hogy az idősebb generációhoz tartozó, ugyanakkor fiatalos lendületű beszélgetőtársamat a család egyik pótnagymamájának tekinti.

Íme, a **Kiss Hajnalkával** folytatott hosszabb beszélgetésünk egy-két töredéke:

1. *Kezdjük azzal, hogy rengeteg mindent hoztál nekem papíron. Mik ezek?*

Ez egy imaprogram, amit én készítettem. Ez egy vers, a címe „Mit tettél ma?”. Ez pedig a „Föl, barátim” ének kottája és szövege, mert ez a kedvenc énekem. Ez a másik egy Túrmezei Erzsébet vers. Nekem ez az életem. *(És Hajnalka sorra mutatta*

nekem a sok-sok verset, képet, imalistás képeslapot és igeversgyűjteményt, amikkel mind a beszélgetésünkre készült.)

2. *Meséltél egy szolgálatodról az iskolákban. Mi volt ennek a lényege?*

Jelentkeztem a Békehírnök felhívására: a Timóteus Társasággal a „Jézus élete” című kazettát vittük az elemi iskolákba. Az egyikben sérült gyerekek voltak jelen, akik várták a szeretetet – nekem a lelkemen van ez az egész. Egy ilyen alkalommal történt, hogy az egyik fiút hívatta az igazgató. Mondtam neki, hogy „te nem tudod saját magad megtartani”, és áldást mondtam rá.

3. *Úgy hallom, nagyon fontos megtapasztalásaid voltak beteg és idős emberek látogatása kapcsán. Mondanál egy példát?*

Zárt osztályon volt egy bácsi, és azt mondták a nővérek, hogy nem tud meghalni. Zsoltárokat énekeltünk és imádkoztunk. Másnapra a bácsi megkönnyebbült, és már nem volt vele gondjuk a nővéreknek.

4. *Kérted, hogy két igeverset mindenképp tegyek be az újságba. Melyek ezek az igék, és miért ezeket választottad?*

Hitvallásom ez a két ige. Az egyik igevers ez: „Az istenfélőkben gyönyörködik az Úr, azokban, akik az ő szeretetében bíznak (Zsolt 147,11)”. Szeretem az Úr Jézust, ezt feltétlenül írd bele az újságba, és húzd alá. Ez olyan, mint a szerelem, a férj és feleség kapcsolata. Úgy érzem, hogy egyre közelebb vagyok az Úrhoz. A másik igevers pedig: „Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének (Jak 5,16b)”. Szeretek imádkozni. Parlamenti imacsoportban is részt vettem, imádkoztunk Magyarország lelki ébredéséért, és most is részt veszek különböző imaközösségekben.

5. *Milyen szolgálatot vállalnál szívesen a gyülekezetünkben?*

A beteglátogatást. Megbeszelném szívesen valakivel, hogy kit és mikor látogatunk meg. Ki az, aki vállalná? Párokban mennénk, összefognánk. Az idős testvérek várják a társaságot és a régi énekeket. Elsősorban ne arról beszéljünk a betegeinkkel, hogy ki

mit főzött, hanem énekeljünk és imádkozzunk velük, értük.

És a szokásos utóirat a részemről: a beszélgetések elolvasása után „szabad” (Katona testvér stílusában megfogalmazva) kedves reakciókkal, vagy ez esetben közös beteglátogatásos szándékaink egyeztetésével megkeresni a testvérnőt. ☺

Palotai Krisztina

Gyereksarok

Gyerekszám

Hol található a mennyország?
“Az égben. Ha azt a másik helyet keresed, jó sokat kell ásnod.” (Hallie, 8 éves)

Mi az, amit Istennek a legkönnyebb megtennie?

“A legkönnyebb bennünket szeretnie – ez természetes a számára.” (Tony, 12 éves)

Mi az, amit Istennek a legnehezebb megtennie?

“Istennek az a legnehezebb, ha szenvedést kell látnia. Azt szeretné, bárcsak a nélkül is tanulságos lehetne az életünk.” (Valerie, 10 éves)

“A legnehezebb? Ez könnyű. Lemondani egy elveszett lélekről.” (Terence, 9 éves)

“Istennek biztosan nehéz kivárnia, hogy az emberek megértsék, mit is akar.” (Koby, 10 éves)

Rejtvények gyerekeknek

1. Kit rejtenek a betűk?

AAÁBBBRS

ÁIULPTS

EEÓDHRS

AAÁFJKS

ÁÚDJS

2. Hogy szól az igevers, és hol van megírva?

H...á...a! Á...t, a...j...z Ú.
n...b...!

3. Rakd időrendbe a nagyhét eseményeit Márk evangéliuma alapján!

A megoldásokat április 20-ig várom.

Minden helyes megfejtő jutalmat kap!

Nevüket a következő lapszámában közöljük.

Varsóciné dr. Sipos Emese

Programajánló

Április 13-án, nagycsütörtökön egy különleges **Széder esten** vehetünk részt (a szokásos bibliaóra elmarad). Az este első részében az utolsó vacsora világát idézzük fel, és a széder tál bemutatására kerül sor Jézusra értelmezve. Igyekszünk majd a lehető legpontosabban a zsidó hagyománynak megfelelően eltölteni ezt az estét.

A részvétel előzetes jelentkezéshez kötött, melyet Horváth Lászlónál vagy feleségénél, Mártinál lehet megtenni.

Április 14. Nagypénteki istentisztelet 10 és 17 órakor

Április 16. Húsvéti istentisztelet 10 és 17 órakor

Állandó alkalmaink

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órától

Kiscsoportos bibliatanulmányozás /MKBK/: vasárnap 9 órától

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúság bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Énekóra: csütörtök 19:30, vasárnap 18:30

Baba-mama kör: kéthetente szerdán, külön gyerekfelügyelettel

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.
(Ady E. u. - János u. sarok)

Lelkipásztor: Katona Béla

Telefon: 06-20-449-0458

Gondnok: Horváthné Császár Márta

Telefon: 284-4604

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Simon Lídia simonlidia72@gmail.com

Technikai szerkesztő: Gál Tamás gal.tamas12@gmail.com

Gyülekezet honlapja: www.pbgy.hu